

lega pimmedas seie ja seïna; agga ta ei leid-
nud muud, kui paljad seina mûrid. Siin
hakkab temma kartma, jookseb ukse jure ja
kutsub wahhi soldati, kes sadda sammo emal
seisis, et se pididi rûggemendi õppetajat ehk
preestrit ûlles ârratama ja tedda palluma,
pahha waimo ârra aeama. Selle aea sees
lâhhâb isse kôki soendama, kus tulle-
sõdd weel õhkufid.

Siin mõtles temma eddasi ja taggasi, mis
se pididi ollema ja jâi wimaks uskuma, et
koddokâia tedda kâinud kohhutamas. Pea
pârrast sedda tuli ka se kattuligi pap ehk
preester ja kaks soldatit, kahhe wahha kûund-
laga seïna.

Pealik wiis neid kohhe omma waimo kambri.
Kûunla walgusel nâhti nûud kûl, et seal keif
asfi olli seggaminne lâinud; agga nâhha ei
olnud keddagit.

Preester ûtleb: „Siin ei olle ilmalikko asja
egga loma mitte liikumas olnud; agga se woib
olla, et nâggemata waimud fiin õsel omma
tempa teggewad.“ Ta lugges ja õnnistas

keif asjad ja seinad, — sest muud sõa-riista
ûhhe õppetajal ei olle — kui korraga suurt
immelikko musta kât nâeb, mis mõllemad
kûundlad surnuks puhhub ja kaub isse, kui
tinna tuhka, ning nenda jâwad keif jârrele
wahtima, silmad pârrani lahti.

Teise pâwa hommikul olli keif alles wâgga
kohkunud ja hâdda tâis. Dmmeti olli pree-
ster keigist keige julgem, kes kurja ei kartnud.

Kui nad keif alles sures hâddas ja mõttes
kambriis koos olli, lâks pealik hakka peale
— sest nûud olli jo pâike tõusnud — ja
nâggi sealt, kuidas tõug soldatid õue peal sure
suga naersid ja kelis neid alpimast.

Ûks suur „ahw“ istus kattukse harja peal,
ja teggi nenda, kuidas temma preestrit olli nâi-
nud õsel teggewad. Nenda olli „ahw“ se
koddokâija. Wimaks tuli keif awalikkus.
Ahw olli korskast lâbbi, ajo tulnud ja sealt
jâlles wâlja lâinud, kelle kâimisesest ûkski inni-
menne arto ei woinud sada. Kui ahjo-su kinni
pandi, ei kâinud koddokâija ennam.

Se ei olle mitte se ainus asfi, mis koddok-